

Tereza H. (*2003) studentka bohemistiky v Praze, zapálená čtenářka spolupracovala s Akademií již od jejího vzniku velmi aktivně, účastnila se řady literárních soutěží, v některých se rovněž umístila.

Styl autorky můžeme charakterizovat jako lyricko-epický s prvky tajemna (mystického realismu). Využívá mnohem vláčnější a smyslovější jazyk, který se soustředí na estetiku a emoce. Umí potěšit romanticky vykreslenými příběhy, v nichž se rozehrává mnohoznačnost emocí a činů, napětí mezi ústředními postavami. Její příběhy nevyznívají ani trochu sentimentálně, jde spíše o rafinovanou symboliku. Úryvek z povídky *Obraz* (2021).

1. Proč otec malému šlechtici zakázal vstup do věže a jakým způsobem se jeho reakce lišila od běžného pokárání chůvou?
2. Jak autorka v textu pracuje s motivem „neviděného“ (zahalené ženy, odvrácená tvář, chybějící stopy) a jak tento prvek ovlivňuje umělecký dojem z vyprávění?
3. Text ukazuje, jak se z uměleckého díla může stát celoživotní posedlost. Kde podle vás leží hranice mezi obdivem k umění a destruktivní fixací, která člověka odvádí od reálného života?
4. V úryvku se žena náhle objeví za zády mladíka. Jak na vás tato scéna působila? Vyvolala ve vás spíše pocit romantického setkání, nebo mrazivého nadpřirozena?
5. V textu je kladen velký důraz na ženskou záda, ale tvář zůstává skryta. Zkuste napsat krátký popis této tváře tak, aby odpovídal autorčinu stylu – použijte alespoň dvě metaforu nebo přirovnání zaměřené na smyslové vnímání.

Obraz

Když byl malý, chodíval si do věže hrát. Rád se tu schovával před chůvou, která ho v jednom kuse za něco kárala. Jeho otec byl vášnivý malíř a zde schovával malby, které jeho žena neměla vidět. Malému šlechtici se ty obrazy nelíbily. Nechápal, proč ty ženy různých tvarů, barev pleti a vlasů nejsou ničím zahalené, proč je otec maloval, aniž by je oblékl. Byli bohatí, tak proč jim nekoupil nějaké hezké šaty jako mamince, než je namaloval?

Jednoho dne, ale do sbírky přibyla žena, která oblečená byla. Velice spoře, ale přece. Její bělostná záda odvedla pozornost malého chlapce od hraček. Vydržel se na ně koukat celý den. S dětskou nevinností sledoval linie jejího těla a žasl nad precizností tahu štětce jeho otce. Díval se na ni, dokud jeho otec nevtrhl do místnosti a s ledovým vztekem v očích ho neodtáhl za límec ven z věže. Zakázal mu nahoru chodit a vypadal u toho tak hrozivě, že chlapec poslechl.

Za pár dní otec zemřel. Malý šlechtic byl pohlcen smutkem a dny trávil s maminkou, aby jí nebylo smutno. Na malou komůrku ve věži zanedlouho zapomněl. Teď tu ovšem stál a zíral na ten obraz – poslední, který jeho otec namaloval. Bylo tomu bezmála dvacet let, ale přísahal by na vlastní život, že...

„Nikdy nepřísahej na vlastní život,“ ozval se znenadání hlas za jeho zády. V mladíkovi hrklo leknutím a prudce se otočil. Byla tam. Stála ve dveřích a opět k němu byla ale zády.

„Kdo jsi?“ vydechl mladý šlechtic přiškrceně. Srdce mu splašeně naráželo do hrudi a ruce se mu třásly. Žena pomalu naklonila hlavu na stranu a světlé vlasy se jí svezly po zádech. „To ti nemohu říci,“ odpověděla hlasem, který mu polaskal uši a přiměl jeho srdce bít ještě rychleji.

Dál klečel na podlaze. Neodvažoval se pohnout, aby mu zase nezmizela. „Mohu vidět tvou tvář?“ zeptal se opatrně. Žena naklonila hlavu na druhou stranu. „Ještě nepřišel ten správný čas.“ S těmi slovy vykročila na schody. Mladík si všiml, že je bosa.

„Počkej!“ zavolal za ní a s bezmocně nataženou rukou se vrhl ke dveřím. Seběhl schody dolů a doběhl až před dům, ale žena byla pryč. Nezanechala za sebou ani stopu v blátě na cestě před sídlem.

Mladý šlechtic se vrátil zpět dovnitř. Prohledal celý dům, ale byl prázdný. Hledal ji pět let. Pět let se pokoušel najít tu záhadnou, úchvatnou ženu, která mu nedala v noci spát. Navštívil každé místo v zemi, byl v každém lese, hostinci, veřejném domě... Otcův obraz vozil všude s sebou a ukazoval ho každému, koho potkal. Nikdo ji však neviděl. Nebo to mu alespoň řekli ti, kteří byli ochotni se s ním bavit. Jiní, jen co na obraz pohlédli, beze slova odešli.

